

9. *Eén ding is nodig*

Het is zondagmorgen. De bomen lopen weer uit. Het jonge groen gluurt reeds door de gebersten knoppen. Het dorp ademt stille vrede. Op deze zondagmorgen wordt de jacht van het dagelijkse leven onderbroken. Het is ons voornemen om jullie eens iets door te geven hoe het kan wezen, ook al gaan wij naar de kerk. Want dit wil ik vooraf wel meedelen: het dorp waarmee we hierboven kennismaken op deze mooie lentedag, was een kerks dorp.

Aan de rand van het dorp staat langs de weg het kleine boerderijtje van Cornelis de Groot. Met hem willen wij eens nader kennismaken. Hij is nu niet bepaald in een opgeruimde stemming. Op de zachte wind komen de klanken van de oude dorpskerktoren over. Ze roepen op om naar Gods huis te gaan. Cornelis de Groot maakt zich klaar om te gaan. Als hij daarmee bezig is, passeert een groepje jongelui. Al pratend en lachend gaan zij voorbij. Wat een dwazen toch, zo denkt hij. Meteen zoekt hij een schone zakdoek uit de kast en vraagt zijn zieke vrouw of deze goed is. Ze knikt vermoeid van ja. „Dan ga ik maar,” zegt hij. Nog even loopt hij langs de spinaziebedden. Ze staan er goed bij. Als het nu maar niet te koud wordt, want dan mislukt dát ook alweer. Verleden jaar was het een natte zomer geweest en van de aardappelogst was veel verloren gegaan. En de suikerbieten waren bedroevend slecht geweest. Als het deze zomer nu maar beter ging, want anders hield hij het niet uit.

Het is ook wat, een zieke vrouw, een slechte oogst en zie eens hoe nodig de verfkwast op het huis moet. Dan hebben zijn beide zoons, die naar Canada emigreerden, het heel wat beter. Hij heeft ook nog een dochter. Die is goed getrouwd. Deze komt één dag in de week over om de boel wat bij te houden. Werd zijn vrouw nu maar eens wat beter, maar de dokter zegt maar niets. Als je wat vraagt, haalt hij de schouders op. Ze moesten zijn angst eens weten.

Zo dreigen de zorgen hem over het moede hoofd te gaan. Het liefst wil hij iedereen maar ontwijken. Als er nu maar geen nachtvorst komt of een flinke storm als de vrucht gezet is. En als de bomen al

rijk mochten dragen, dan is de prijs van het fruit wel zó laag, dat je er nog geen paar schoenen van overhoudt.

En zo gaat De Groot naar de kerk. Hij schuifelt zachtjes naar zijn bank. Jaren heeft hij hier al gezeten. Nou, de kerkenraad is ook niet erg op tijd. Het is al drie minuten over tien. O, daar komen ze. De ouderling van dienst, dan de reeds bejaarde dominee, met de rest van de kerkenraad er achteraan. En De Groot kan de narigheid maar niet van zich afzetten. Ze gaan zingen. Hij heeft het niet gehoord wat gezongen zou worden. Maar dan... „Maar de Heer' zal uitkomst geven.” Nou, dat kan hij vanmorgen nu net niet meezingen. Zoveel geloof bezit hij niet.

Hij verschikt zich eens in de bank. Het staat gek als hij niet meezingt. Waarom zou hij niet meezingen? Alla, zingen dan maar, of het tegenloopt of niet, zingen! Die dominees zoeken maar een versje voor je uit. Of het op de toestand past of niet, daar trekken die lui zich niks van aan.

De dominee gaat bidden. Zoals De Groot al jaren gewend is, zo doet hij ook nu. Hij staat op. Maar hij had veel liever blijven zitten.

Een paar banken voor hem zit Simon Krelis. Samen met zijn broer Aart en enkele knechten heeft hij ook een boerderij. Bij hem kan er wel wat af. Bij De Groot niet. Maar dan... dan hoort hij hoe de broer van Krelis plotseling uit het leven is weggerukt. Hoe kan dat nu? Hij zag hem gisteren nog in het dorp lopen. Dood? Aart Krelis dood? Jonge, dat is een slag voor Simon.

Het gebed is uit. Cornelis de Groot gaat zitten. Gezongen wordt Psalm 103:8: „Gelijk het gras is ons kortstondig leven...” Ja, zeg dat wel... kortstondig. Hoe oud zou Aart zijn geworden? Toch niet ouder dan veertig? Hij is al zestig! Wel kijk, nu heeft hij toch niet meegezongen en het vers is al uit. Kijken ze niet? Nee, ze hebben er geen erg in gehad. Jonge, wat ziet die Krelis er slecht uit. Vannacht niet geslapen natuurlijk. Maar hij had toch beter thuis kunnen blijven? Wie gaat er nu naar de kerk als je broer dood is? Het zijn toch maar harde boeren, die lui.

O, daar komt de tekst: „Aanziet de vogelen des hemels, dat zij niet zaaien, noch maaien, noch verzamelen in de schuren, en uw hemelse Vader voedt nochtans dezelve: gaat gij dezelve niet zeer veel te boven? Wie toch van u kan met bezorgd te zijn één el aan zijn

lengte toedoen?” Is dat nu een tekst bij zo'n sterfgeval? Die dominee lijkt wel mal. En toch... Kijk, van die Aart gelooft hij niet dat hij God zijn Vader kon noemen. Want dat moet je dan toch maar kunnen zeggen. Anders is die tekst niet voor je. Maar ja, als hij, Cornelis de Groot eens was weggenomen? Zijn hart krimpt ineen.

Wat zegt die dominee? „Geliefden, één ding is u en mij van node. Namelijk God te kennen, door Jezus Christus, als onze Vader. Onze zorg gaat uit naar de aardse dingen. We ontkomen er niet aan. Ieder heeft zijn zorgen. Maar wie mag ze in het geloof aan God overlaten?”

Cornelis de Groot schuifelt de bank uit achter de lange rij mensen aan. Hij loopt over de weg terug naar huis. Achter, in het schuurtje, buigt hij zijn knieën. „O Heere, bekeer mij, laat die éne zorg mij de voornaamste worden! Nog nooit heeft het me aan iets ontbroken. Maar dat ontbreekt me wel!”

Als hij op condoleantiebezoek is bij Simon Krelis, zegt hij: „Krelis, ik dacht: Hoe kan hij naar de kerk gaan, na zo'n slag? Maar ik heb het begrepen: Je kon nergens beter zijn, jongen!”

„Zo is het, De Groot. Bij de Heere alleen zijn uitkomsten, zelfs tegen de dood.”

Wij weten niet hoe het verder met De Groot is gegaan. Wij kunnen uit deze geschiedenis leren dat er van nature geen vrede is in het hart van de mens. Ieder die God niet vreest, kent de ware vrede niet. Christus wordt genoemd de Vredevorst. Hij is de Koning des vredes. De profeten hebben ervan gesproken. De engelen hebben ervan gezongen in Efratha's velden. Geve de Heere er iets van te beleven zoals de dichter het bezingen mocht, waarmee wij dit verhaal besluiten:

*Wat vreë heeft elk, die Uwe wet bemint!
Zij zullen aan geen hinderpaal zich stoten.
Ik, HEER', die al mijn blijdschap in U vind,
Hoop op Uw heil met al Uw gunstgenoten;
'k Doe Uw geboën oprecht en welgezind;
Uw liefdedienst heeft mij nog nooit verdrotten.*

(Psalm 119:83)